

[Landbrugsministeren.]

det betyder ikke saa ganske lidt for de større Ejendomme, selv om de ikke i alle Tilfælde er ude for store Vanskeligheder.

Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorfor det konservative Parti ikke kan stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg hørte ganske vist til sidst — og det var egentlig den eneste Motivering herfor —, at det ærede Medlem vilde hævde, at en Laangivning som denne kan komme til at skade Realkreditte. Men det kan jeg slet ikke forstaa. Jeg tør paastaa, at er der nogen, der er interesseret i det foreliggende Lovforslags Gennemførelse, saa er det Realkreditte. Det er givet, at for alle dem, der har Laan i Ejendommene, selv om de hører til de nogenlunde sikre, er det af overordentlig stor Betydning, om de paagældende Laantagere sidder under nogenlunde betryggede Forhold. Det er ikke behageligt, og det er ikke økonomisk let for Kreditforeninger, Hypotekforeninger o. s. v., at de Landmænd, til hvem de har udlaant Penge, sidder med en Gæld, der gaar langt op over Skorstenen. Det ærede Medlem kan derfor være overbevist om, at hvis han vil varetage Realkreditens Interesser, bør han stemme for det foreliggende Lovforslag.

Rytter: Jeg skal kort imødegaa den højtærede Landbrugsministers Udtalelser. Den højtærede Landbrugsminister har jo nu deltaget i saa mange Forhandlinger om dette Spørgsmaal, at jeg fuldt ud forstaaer, hvis den højtærede Minister er blevet træt af at høre alle disse Betragtninger og derfor var slumret blidelig ind. Den højtærede Minister sagde nemlig, at jeg havde udtalt om det foreliggende Lovforslag, at det egentlig var det samme som den gældende Lov. Naar Fortrykket kommer, vil den højtærede Minister se, at jeg sagde, at det var den nugældende Lov med Hensyn til Varigheden og med Hensyn til de 10 Mill. Kr., men med Hensyn til Vilkaarene var Loven forandret. Endvidere sagde den højtærede Minister, at jeg havde udtalt, at dette ikke betød en Krisehjælp for Landbruget, og mente, at selvfølgelig var det det for den enkelte, der bliver hjulpet saaledes, at Rentabiliteten bliver bedre. Naar den højtærede Minister ser Fortrykket, vil han finde, at jeg hævdede den Opfattelse, at det ikke var nogen Krisehjælp for Landbruget som saadant, men det var en Hjælp for den enkelte og maaske i visse Tilfælde ogsaa for hans Kreditorer. Men, som sagt, jeg tilgiver den højtærede Minister, at han har været noget uop-

mærksom, da han jo nu i flere Dage har deltaget i Diskussionen om denne Sag.

Hvad det reelle angaar, maa jeg beklage, at den højtærede Minister ikke er let at faa med til visse Ting, som vi betragter som Forbedringer. Vi vilde sætte Pris paa, at Grundlaget for Laanenes Ydelse blev et andet, nemlig Værdien i Handel og Vandel; det tror vi vilde være bedre. Vi vilde ligeledes sætte Pris paa, at Kautionspørgsmaalet og Spørgsmaalet om de 30 pCt. blev ordnet. Men derom kan vi jo nu forhandle i det Udvalg, jeg senere vil foreslaa nedsat. Med Hensyn til Dispensationsretten vilde jeg ligeledes have foretrukket det oprindelige Lovforslags Bestemmelse. Den højtærede Minister argumenterer ganske vist derimod, men han kommer ikke udenom, at det er hans egne Embedsmænd, som har med disse Sager at gøre, og at der er et Raad, som han daglig konfererer med; derfor kan han lettere give Dispensationer, end hvis Indstillingerne kom ude fra Amterne. Nu er Ministeren omgivet af de Mænd, der skal træffe Afgørelsen, det er et Udvalg her i København, og det vil derfor ikke være vanskeligt for Ministeren at dispensere.

Den højtærede Minister fremhævede, at han ikke vilde være med til at hjælpe Kreditorerne; det, han vilde, var først og fremmest at yde en Hjælp til de Landmænd, som Lovforslaget kommer til at omfatte. Om dette sidste er vi selvfølgelig enige. Lovforslaget gaar ikke ud paa at hjælpe Kreditorerne, men de Folk, der falder ind under Loven. Men vi mener, at de forskellige Regler, vi har holdt paa, netop vil gøre Muligheden for at hjælpe disse Folk mere effektiv, uden paa den anden Side at udsætte Staten for alt for stor Risiko. Netop af Hensyn til det samme Formaal, som Ministeren har, vilde vi sætte Pris paa, at de paagældende Regler blev ændret. Jeg haaber derfor stadigt paa et godt Udfald af Udvalgsbehandlingen.

Naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Jensen [Aale]) gør gældende, at Venstre ellers kræver Kaution, naar nogen skal begynde paa et Landbrug, men her er vi pludselig gaaet bort fra dette Krav, maa han ikke overse den store Forskel, at i første Tilfælde er der Tale om unge Mennesker, som man ikke kender noget til, og derfor er det naturligt at kræve, at nogen skal sige god for dem, men her er der netop Tale om Folk, som man kender; man kan faa Oplysninger om, hvordan deres Virksomhed har været, om de har været sparsommelige, eller